

M.K. Peta

Een macaber tijdspel

Samenvatting

De achttienjarige, geadopteerde Paula is getuige van een verdwijning. Vrijwel niemand schijnt iets ergs te vermoeden, maar Paula herkent zo'n situatie en is wél bezorgd. Zij bijt zich vast in de vreemde situatie en sleept daarin in eerste instantie haar gameverslaafde schoolvriend Rodney mee. Het lukt hen uiteindelijk om een spoor te vinden en meer mensen sluiten zich aan bij hun queeste. Vreemde voorwerpen, angstige situaties en onverwachte informatie brengt de groep, die zich nu 'de Lifters' noemt, tot het besluit om een duik in een 'time loop' te nemen. Ze vermoeden dat ze daar in een soort van escaperoom-achtig spel de vermiste weer terug zullen vinden. Maar is het wel zeker of ze zelf uit de 'time loop' kunnen ontsnappen? De tijd tikt door...

Over de auteur

M.K. Peta (pseudoniem van Margreet Keijzer (1954)) heeft diverse functies gehad, zowel in de zorg als in de financiële wereld. Ze is gehuwd met Joop en samen hebben ze twee zonen, schoondochters en een kleinzoon. Schrijven doet ze al van jongs af aan en ze heeft in eigen beheer reeds zeven fantasy verhalen uitgebracht.

Lees hier alvast een stuk uit het boek van M.K. Peta

Hieronder staan pagina 124 en 125 en daaronder 127.

Het is een game...

"Wat mij het meest heeft verbaasd," zei Paula, "is dat iedereen op dezelfde dag in hetzelfde jaar aankomt. Elke keer als die dag weer aanbreekt komt er weer een persoon, of zelfs meerdere tegelijk door die poort, zullen we maar zeggen." Ze maakte een schets en zette allerlei luciferpoppetjes naast een boerderijtje, uitgebeeld als een blokje met puntdak en rechthoekige deur. Aan de rand van het papier tekende ze een paar eenvoudige bomen en struiken en daartussen een zwart gat. Ze probeerde het zo te visualiseren. "Waar gingen deze mensen heen nadat ze uit dat gat kwamen, weet u dat ook, buuf?"

Annelies schudde haar hoofd. "Ik werd altijd wakker en als ik weer eens zo'n droom had, begon het weer van voren af aan. Sorry, aan mij heb je niets." Aan het commentaar te horen begreep ze dat de anderen daar anders over dachten.

"Het is een game," zei Rodney, "we moeten alleen achter de spelregels komen."

"Noem dat maar een game," zei Rita boos. "Een game waarbij mensen van de aardbodem verdwijnen. Lekker voor hen en voor wie ze achterlaten."

"Ik denk hetzelfde, Rodney," ging Paula verder, op die voorzet van haar vriend. "Iedereen komt op hetzelfde punt en tijd aan. Dus als iemand daar nu naar toe zou gaan..."

"Dan komen ze niet zeventien dagen na Martinus aan, maar vlak voor of na hem. Dat scheidt kansen!" ronderde Rodney het betoog af.

"Oké," zei Koos, "maar wie zegt dat deze tijdreizigers, laten we ze zo noemen, de dag overleven? Mijn moeder heeft nooit gezien hoe het verder ging. Heeft ze dat echt niet, of was het te gruwelijk om op te schrijven?"

Annelies stopte haar gezicht in haar handen weg. Ze wilde dat ze zich iets kon herinneren van die dromen, maar ze wist het gewoon niet.

"Het is geen spel, jongens!" zei Anton Boerhave ernstig. "Er zit een slot en een verzegeling op de lifthekken!" voegde hij er aan toe. Betekende dat nou dat hij ook dacht aan een reis achter Martinus aan?

"Kom op, meneer B., u heeft toch wel een tang waarmee u dat hek kunt openknippen?" zei Rodney met een uitgestreken gezicht. Zo'n slot en verzegeling vond hij het minste van hun zorgen.

Linda zag de bui al hangen, Paula en Rodney zagen het nu allemaal als

een game en wilden zien of ze het spel konden uitspelen. Kon ze hen tegenhouden? Zouden ze het gevaar inzien op deze leeftijd van ontdekken en hun eigen weg zoeken in de wereld? Was dit allemaal voorbestemd? Waren ze daarom naast Annelies komen te wonen? Was de vriendschap tussen Rodney en Paula niet zomaar ontstaan? Was de achtergrond van Paula, al dat moeten missen van geliefden, een voorspel geweest om dit spel te spelen?

"Welk gruwelijk brein heeft dit spel bedacht? Waarom zijn wij de pionnen?" Ze zei het hardop, zonder het meteen door te hebben. Maar toen alle ogen zich op haar richtten begreep ze dat ze haar gedachten had gedeeld.

"Wie heeft dit bedacht?" vroeg Rita met trillende stem. "Denk je dat hier sprake is van opzet? Ik ben er tot nu toe altijd van uitgegaan dat het een toeval betrof." Ze keek angstig naar Anton.

"We weten het niet, maar omdat het allemaal zo vreemd is en er lijnen blijken te bestaan, heeft Koos mij gevraagd om samen met hem op onderzoek uit te gaan." De ogen gingen nu van Anton naar Koos.

Koos nam het woord: "Ik heb na ons avontuur in België naar achtergrond informatie gezocht. Ik kon wel wat extra hulp gebruiken en heb Anton gevraagd om assistentie. En ik moet zeggen, je hebt aan hem een goede onderzoeker," glimlachte Koos.

"Koos vroeg me naar zoveel mogelijk vermisten te kijken. Waar waren ze geboren, wat was hun beroep, lieten ze familie achter, enzovoort? De brief uit de bruine envelop, voor wie niet op de hoogte is, dat is inderdaad het verslag van de detective, kon ik hiervoor heel goed gebruiken. En er is één ding wat ons is opgevallen. De vermisten zijn bijna allemaal geboren op 28 februari of 1 maart. Martinus is geboren op 1 maart. In principe ging het altijd om één persoon die tijdens die specifieke vermissing op één van die data geboren was. Mochten er op het moment dat de lift die persoon wilde 'verzwelgen', om het maar even zo te zeggen, ook andere personen in de lift staan, dan hadden die dus pech. Het ging wellicht niet om hen!" vertelde Anton.

"Collateral damage!" zei Rodney. "Dat is echt een gevalletje van game over." De drie oudere dames keken de jongen aan en Rodney bloosde. "Sorry, dat is heel erg voor die mensen en hun familie."

Paula zat er met een glimlach om de lippen bij. Opeens veerde ze op. "Buuf, jij bent toch jarig op 29 februari?" Nu gingen alle blikken naar Annelies die meteen weer een kleur kreeg en wel weg wilde zakken op haar stoel.

"Paultje, maar dat bedoelde die man vast met 'jij bent een poort', denk je niet? Koos, wat denk jij?"

"Dat vermoeden hebben wij ook, Rodney. We konden die link pas gisteren leggen. Eerder wisten we niet dat mijn moeder deze dromen had."

Parijs

Anton Boerhave vertelde over zijn gesprekken met de mensen in Parijs: "De tekenaar van Montmartre, Jean-Claude Durand, leeft nog, maar is dementerende. Hij heeft af en toe heldere momenten, maar zijn dochter, die de vaste telefoon opnam, zal de vraag die ik had aan haar vader voorleggen, maar ze kon niets beloven. Ze zal bellen als er iets van een duidelijk antwoord komt." Er werd geknikt. Dat was een eerste stap.

"De vaste telefoon in de snoepwinkel werd opgenomen door een bediende die aangaf dat Philippe Moreau enkele jaren geleden overleden was. Toen ik aan de bediende vroeg of hij bekend was met een boek met de titel *'Dans le trou de lapin'* vroeg hij om even aan de lijn te blijven."

Paula keek verbaasd, ze herkende de Franse woorden. "Die titel, is die van dat boekje van Annelies?" Koos en Anton knikten. "Weten jullie ook wie de schrijver is?" vroeg ze en schoof steeds verder naar voren op haar stoel.

"L. Carroll," antwoordde Anton.

"Bizar," zei Rodney die begreep wat Paula dacht. "Dat is toch de schrijver van *'Alice in Wonderland'*?"

Paula knikte. "Wacht even, ik zoek even op wanneer dát boek geschreven is." Ze had op Google al snel haar antwoord. "Dat heeft Lewis Carroll in 1865 geschreven."

"*Down The Rabbit Hole!*" zei Koos. "Maar natuurlijk. De titel van dit boek verwijst naar *'Alice in Wonderland'*."

"Dat is toch een festival?" zei Linda.

"Ja, de laatste jaren wel," antwoordde Paula en scrolde door. "Ja, hier! Maar voor de fans van *'Alice in Wonderland'* is dat konijnenhol een metafoor voor iets dat iemand in een wonderbaarlijke, of verontrustende, surrealistische staat of situatie brengt."

Rodney zette met een klap zijn glas op tafel. "Die lift is het rabbit hole! Maar vertel verder, meneer B.."

Anton moest weer glimlachen om de manier waarop de dames en hij door de jongen werden aangesproken. "De snoepwinkel dus, de telefoon werd overgenomen door een vrouw. Zij werkte al sinds jaar en dag in de snoepwinkel. Zij vertelde dat meneer Philippe drie boekjes met die titel bezat. Ze lagen op een veilige plek, achter slot en grendel. Zij had één keer een klant gehad die naar meneer Philippe vroeg en die zo'n boekje kreeg. Dat moest zo'n vijftienvintig jaar geleden zijn. Zij had Philippe